

MĪLESTĪBAS MOTIVĒTA KALPOŠANA

9. tēma 29. augustā, 2026

" Jo daudz bēdās un sirds
bailēs ar daudz asarām
jums esmu rakstījis,
nevis, lai jūs noskumstat,
bet lai nomainiet mīlestību,
ko es vēl vairāk pret jums
turu " (2. Korintiešiem 2:4)

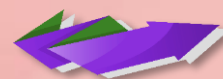
Iedziļinoties Pāvila otrās vēstules korintiešiem studijās, mēs redzam, ka apustulis ļoti rūpējas par draudzes labklājību.

Lai gan šajā grēcīgajā pasaulē nekad nav bijis viegli sekot Dieva ceļiem, pirmajā gadsimtā sevis pasludināšana par kristieti varēja būt saistīta ar nopietnām grūtībām.

Pāvils sagatavo draudzi, lai tā stātos pretī šīm grūtībām, gan iekšējām, gan ārējām, un māca tai veidot vienotu ķermeni nesavtīgā mīlestībā. No šī padoma mēs šodien varam mācīties būt “dzīvības smarža, kas ved uz dzīvību” (2. Kor. 2:16).

Dieva mierinājums ciešanās.

Svētums un patiesums kalpošanā.

Gudra uzvedība.

Piedošana un atjaunošanās.

Kristus smarža.

DIEVA MIERINĀJUMS CIEŠANU LAIKĀ

„Ka mēs tos, kas ir visādās bēdās, varam iepriecināt ar iepriecināšanu, ar ko mēs paši no Dieva topam iepriecināti. ” (2. Korintiešiem 1:4)

Otrajā vēstulē korintiešiem Pāvils visplašāk runā par mierinājumu. Draudze piedzīvoja grūtu laiku, un Pāvila iepriekšējā vēstule viņus bija novedusi skumjās.

Bet šīs bēdas bija “dievbijīgas”, kas veda pie grēku nožēlas (2. Kor. 7:10). Tāpēc Pāvils nevēlas, lai šīs bēdas viņus pārņemtu, bet gan lai viņi tiktu mierināti.

Viņš pats bija piedzīvojis laikus, kad viņa dzīvība bija apdraudēta, un viņš bija zaudējis drosmi (2. Korintiešiem 1:8-10). Bet Dievs viņu mierināja, Bet Dievs viņu mierināja, un tagad viņš šo mierinājumu nodod draudzei (2. Kor. 1:6).

Dieva mierinājums

atbrīvo mūs no bailēm

atgādina mums aikus, kad
Viņš mums palīdzēja

palīdz mums izturēt ciešanas

mūs noved pie garīgā
brieduma

mudina mūs aizlūgt par
citiem

mēs mierinām viens otru tā,
kā mūs mierināja Dievs

SVĒTUMS UN SIRSŅĪBA KALPOŠANĀ

„Jo šī ir mūsu slava, mūsu sirdsapziņas liecība, ka mēs vienkāršībā un Dieva skaidrībā, ne miesas gudrībā, bet Dieva žēlastībā esam turējušies pasaulē un visvairāk pie jums.”
(2 Korintiešiem 1:12).

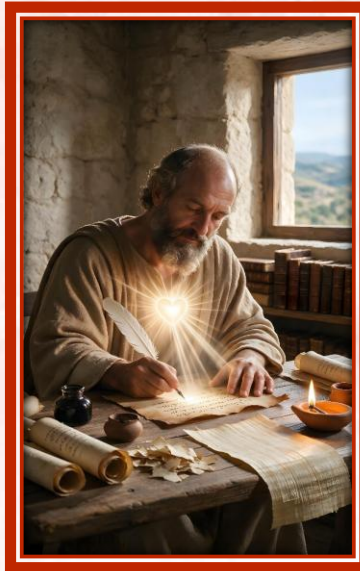
Daži cilvēki nicināja Pāvilu, apsūdzot viņu vājumā un neizlēmībā (2. Korintiešiem 10:10). Šī iemesla dēļ un lai viņa padoms tiktu uztverts un pieņemts, apustulim bija jāaizstāv sevi pret šādām apsūdzībām.

Kā cilvēks viņš sevi uzskatīja par nenožīmīgu (Ef. 3:8). Bet, Dieva žēlastībā, viņš varēja lepoties ar tīru sirdsapziņu (2. Kor. 1:12).

Šī iemesla dēļ Pāvila rakstos nebija slēptu nodomu. Viņš cerēja, ka šīs vēstules tiks lasītas un saprastas svētuma un sirsnības kontekstā — tas ir, rakstītas mīlestības pret viņiem dēļ un meklējot tikai viņu labumu (2. Kor. 1:13–14).

Viņš un viņa kolēģi varēja droši teikt, ka viņu rīcība bija svēta un patiesa/tīra gan draudzē, gan ārpus tās.

UZVEDIES GUDRI

"Bet es Dievu piesaucu par liecinieku savai dvēselei, ka es tādēļ vien vēl neesmu nācis uz Korintu, ka es jūs saudzētu." (2. Korintiešiem 1:23)

Savā pirmajā vēstulē Pāvils informēja korintiešus par maršrutu, kuru plānoja iet (1. Korintiešiem 16:5-11):

Efeza

Maķedonija

Korinta

Jūdeja

Vēlākā (zudusī) vēstulē, 2. Korintiešiem 7:8, viņš paziņoja, ka apmeklēs viņus divas reizes (2. Kor. 1:15-16):

Efeza

Korinta

Maķedonija

Korinta

Jūdeja

Tomēr viņš bija mainījis savus plānus un nolēmis neveikt šo pirmo apmeklējumu (2. Kor. 1:23). Šīs izmaiņas lika dažiem kritizēt viņu par nestabilitāti un svārstīgumu. Kāpēc viņš bija mainījis savas domas?

Pāvila klātbūtne Korintā šķita nepieciešama tur esošo problēmu dēļ. Taču pretestība, ar kuru viņš sastapsies, nozīmēja konfrontāciju, no kuras viņš vēlējās izvairīties savas lielās mīlestības dēļ pret viņiem (2. Kor. 2:1-4).

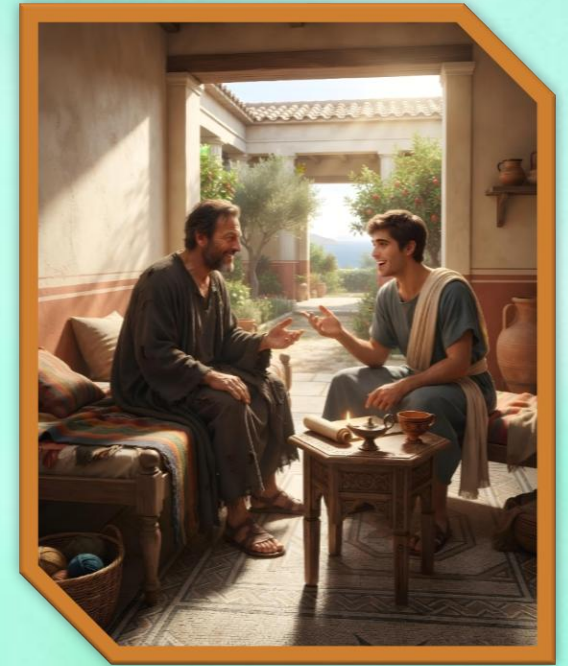

PIEDOŠANA UN ATJAUNOŠANA

"Kam jūs piedodat, tam es arīdzan piedodu; jo ja es arī kādam ko esmu piedēvis, tad tam jūsu dēļ esmu piedēvis Kristus vaiga priekšā, lai no sātana netopam pievilti." (2. Korintiešiem 2:10)

Kamēr Pāvils bija ceļā uz Troadu, Tits devās uz Korintu. No Troadas Pāvils devās uz Maķedoniju. Bet viņš bija ļoti noraizējies, jo Tits nebija saticis viņu Troadā, lai pastāstītu viņam ziņas par Korintas draudzi (2. Korintiešiem 2:12-13).

Neilgi pēc tam Tits beidzot satika Pāvilu Maķedonijā. Viņš pastāstīja, cik labvēlīgi draudze bija reaģējusi uz apustuļa pamācībām.—2. Korintiešiem 7:5-9, 13-16.

Viens no jautājumiem, kas viņiem bija jāatrisina, bija saistīts ar draudzes disciplīnu. Paklausot apustulim, pārkāpēja puse bija saņēmusi aizrādījumu, un viņi bija pieņēmuši aizrādījumu. Tagad Pāvils lūdz viņus spert nākamo soli: piedošanu un atjaunošanu (2. Korintiešiem 2:5-11).

KRISTUS SMARŽA

"Jo mēs esam Kristus saldā smarža Dievam, pie tiem, kas top izglābti, un pie tiem, kas pazūd. " (2. Korintiešiem 2:15)

Komentējot to, kā Dievs "atvēra durvis" evaņģēlija veiksmīgai sludināšanai Troādā, Pāvils iesaucas slavas un uzvaras saucienā: "Un pateicība Dievam, kas mums vienmēr dod uzvarēt Kristū un Savas atzīšanas labo smaržu caur mums izplata visās malās! " (2. Korintiešiem 2:14).

Tāpat kā visaptveroša smarža, Kristus atziņa sasniedz katru dvēseli. Korintiešiem, tāpat kā mums, šī smarža ir mūžīgās dzīvības smarža. Tomēr tiem, kas noraida aicinājumu, tā ir nāves smaka (2. Kor. 2:15-16).

Koncentrējoties uz atbildību, ko tas ietver, Pāvils paskaidro, ka vēsts jāsludina no sirds, nemeklējot personīgu labumu, bet gan klausītāju glābšanu (2. Korintiešiem 2:17).

"

“Šis uzticīgais vēstnesis Tits atnesa viņam priecīgo vēsti, ka Korintas ticīgo vidū ir notikušas brīnišķīgas pārmaiņas. Daudzi bija pieņēmuši Pāvila vēstulē sniegtos norādījumus un nožēlojuši savus grēkus. Dzīve, ko viņi tagad dzīvoja, vairs nebija kristietības apkaunojums, bet gan spēcīgi ietekmēja praktisko dievbijību. [...] Šī grēku nožēla, ko sirdī rada dievišķās žēlastības ietekme, ved pie grēku atzīšanas un grēka atmešanas. Tie bija pirmie augļi, ko apustulis pasludināja par redzamiem Korintas ticīgo dzīvēs.”